

Bilag.

Afskrift.

STATENS STATISTISKE BUREAU.

Kjøbenhavn, den 10de December 1901.

I Skrivelse af 21de f. M. har det ærede Ministerium udbedt sig en Udtalelse fra Bureauet om, hvorvidt dette maatte se sig i Stand til at yde noget Bidrag til Besvarelsen af forskellige Spørgsmaal, der ere stillede af det af Landstinget nedsatte Udvalg angaaende Lovforslag om Ændringer i Alderdomsunderstøttelsesloven. I den Anledning skal Bureauet tillade sig at fremkomme med følgende Bemærkninger:

Det første Spørgsmaal, der er forelagt til Bureauets Besvarelse, vedrører Virkningen af, at det Tidsrum, hvori paagældende ikke maa have modtaget Fattighjælp, indskrænkes fra 10 til 5 Aar. Paa direkte Maade kan et saadant Spørgsmaal naturligvis under ingen Omstændigheder besvares; derimod vilde man kunne faa et Bidrag til Belysning deraf, dersom man vidste, hvor stort Tidsrum der i Almindelighed er mellem det Antal Gange, en ubemidlet beslaglægger Fattigvæsenet; thi det er klart, at dersom det blev konstateret, at de, der have faaet Hjælp f. Eks. i 1885 og derefter ingen Hjælp faaet indtil 1890, i det hele kun sjældent paa ny kommer Fattigvæsenet for Øje, saa vil man deraf kunne slutte, at det er temmelig ligegyldigt, om man sætter Afholdelsestidsrummet før Alderdomsunderstøttelsen til 5 eller 10 Aar. Dog heller ikke hertil foreligger der Bureauet Materiale, men det er muligt, at der i den Fattigstatistik, til hvilken Materialet kommer til Stede i Løbet af næste Aar paa Grundlag af de til Kommunerne udsendte Kort og Lister, til delvis Belysning af dette Punkt vil foreligge brugelige Data.

I al Almindelighed tør det maaske udtales, at den Fattighjælp, Alderdomsunderstøttelsesloven i Virkeligheden har Sigte paa som Hindring for Understøttelsen, søges og nydes af en fast Styrke, der lige saa vanskeligt holder sig oven Vandet i 5 som i 10 Aar, og den Art Tilfælde, som kan tvinge en Familie til at søge det offentlige Hjælp en enkelt Gang, er utvivlsomt, som Fattighjælps-tilfælde, bleven væsentlig forringet ved den Begrænsning af, hvad der skal forstaaes som Fattighjælp, der gaves ved Fattigloven af 1891 m. fl. Love. Maaske kan det ogsaa tages som Symptom paa, at „Fattigbefolkningen“ er ret stabil, at den Ret til Erholdelse af Valgret, naar man i 5 Aar ikke har nydt Fattighjælp, som er givet ved Fattiglovens § 35, kun i ubetydelig Grad har forøget Antallet af Vælgere — navnlig under Hensyn til de mange andre Momenter, her gøre sig gældende (jfr. Stat. Medd. 4de Række, 10de Bind) — og det turde i Almindelighed være en lignende Betragtning, der ligger til Grund for det tyske Riges Valglovbestemmelser, der kun nægte Valgretten til den, der nyder eller det sidste Aar før Valget har nydt Fattighjælp. Men paa den anden Side er her jo ikke Spørgsmaal om Lovens Aand — det er hvilken Gruppe af fattigunderstøttede, den formentlig tager Sigte paa at udelukke — men om dens Bogstav, hvorefter enhver, der har nydt hvilken som helst Art af Fattighjælp, i 10 Aar efter Modtagelsen af denne Hjælp er udelukket fra Alderdomsunderstøttelsen, og da tør det naturligvis ikke siges, at det vil være uden fiskal Betydning, om disse 10 Aar nedsættes til 5. Dog bør det fremhæves, at da det er de første 5 Aar, der afskæres, og da de paagældende i hvert Fald ere i en Alder, hvor Børneforsorgen ikke